

De Tao van Hebzucht

In de oude wereld geloofden mensen
dat geluk ontstond uit méér.

Dus verzamelden zij:
geld,
bezit,
macht
en controle.

Maar hoe voller hun huizen werden,
hoe leger hun harten voelden.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom verdwijnt hebzucht nooit?"

De meester nam hem mee
naar een man die water droeg
in een emmer zonder bodem.

De man bleef lopen,
blijven vullen,
blijven zoeken.

Maar de emmer werd nooit vol.

"Zie je het?" vroeg de meester.

De leerling knikte langzaam.

"Hij probeert een gat te vullen
dat niet met water gevuld kan worden."

De meester glimlachte.

"Zo werkt hebzucht."

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
meer kopen,
meer willen,
meer vergelijken,
meer nemen.

En toch zag hij weinig vrede.

"Waarom hebben zij nooit genoeg?" vroeg hij.

De meester wees naar de horizon.

"Omdat verlangen geen einde kent
wanneer een mens zichzelf vergeten is."

De leerling werd stil.

"En hoe bevrijdt een mens zich van hebzucht?"

De meester plukte een appel van een boom
en gaf hem aan een hongerig kind.

"Door te ontdekken," zei hij zacht,
"dat overvloed begint
wanneer een mens leert brengen
in plaats van alleen halen."

De wind bewoog rustig door de bladeren.

Toen sprak de meester:

"Wie leeft vanuit hebzucht
zal altijd tekort ervaren.
Maar wie leert delen,
ontdekt dat er vaak al genoeg was."

